

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558773968/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

thi det var ligesom en kold Aande berørte min Nakke, og jeg saac en fremmed Skygge bevæge sig paa Væggen. Jeg tog endelig Mod til mig, greb Lampen i Haanden og vendte mig pludselig, for at see hvo der forstyrrede mig saa sild, og nær havde jeg tabt Lampen af Haanden i min Forfærdelse: thi et gaulagtigt rynket og fördreiet Oldings-Ansigt stirrede mig imøde med forvildede Miner og matte Glasøine, og der stod en lille kroget Skikkelse i sort Bjerghandsdragt før mine Øine, med en Krykkestav under Armen: hvorfor skriver du ikke? skriv! – sagde han med hæs og lallende Stemme – i Nat døer den store Valdemars første Søn; hvoraf han døer, det veed kun jeg og Een til i Verden. Nu gjorde han en forfærdelig Mine, som Een der drikker, og der i Krampc, og lallede et Navn, som jeg vel hørte og forstod, men endnu ikke tør nævne for nogen jordisk Domstol. Hvoraf veed du det? vilde jeg have spurgt; men jeg var ikke istand til at bringe et Ord over mine Læber. Den Gamles Ansigt forandrede sig igjen pludselig og blev roligt med et ædelt, fast prophetisk Udtryk: et nyt Lys vil opgaae over Danmark, langt større, end det, denne Nat slukker – sagde han – Stjernen staaer klar i Løvens Øie; men Skytten og Jomfruen truer den. – Her blev hans Aasyn igjen frygteligt. – Hold fast paa Lykken, medens I har den! den Sortes Øie skeler endnu til Volmarstammen, og den Haand er endnu over Mulde, som brød dens første Green. – Med disse Ord rettede han den krogede Ryg, og det var for mine forbaisede Øine som den lille krogede Mand blev hoi som en Kæmpe. Jeg sank afmægtig tilbage i Stolen, og da jeg opsløg mine Øine, var jeg eene, og den underfulde Nattegjest var hverken at see eller opspørge.

»Det maa have været en Afsindig – sagde Broder Gunner – eller ogsaa har I drømt, kjære Fader Saxo! og har taget Virkningen af eders oplydsede Indbildningskraft for en virkelig Erfaring.»

»Det være som det vil! – svarede Saxo – hvad jeg her har fortalt Eder bliver mellem os; kald det et Phantom eller en Drøm, om I vil, men lad det ikke forstyrre nogen Menneskesjæl!«

En temmelig lang Taushed paafulgte.

»Lader os nu kun tænke paa hvad der ligger os klart og tydeligt for Øie! – tog endelig Saxo Ordet igjen – Danmarks Scilling synes Eder herlig og glimrende; men troer mig dog, kjære Herrer! Frygten og Svagheden ere fatligere Fjender, end Modet og Kraften: lumske og giftige Fjender lure ved Danmarks udvidede Grændser og see med